

[Ejler Koch.]

tydigt „lån ydet af realkreditinstitutter, der er godkendt af staten“, og så henvises der til nogle bestemte love. Der kan således ikke herske den mindste smule tvivl om, at der kun kan være tale om lån, der er udstedt af offentligt godkendte institutter, og derfor må man vel sige, at tanken om, at der skulle ske misbrug herfra, og så henviser til bagmandskriminalitet osv., nok er at drive spillet et nummer for vidt.

Hvad angår det sidste spørgsmål, hr. Wilhjelm fik fat på i min ordførertale om, at det reelle problem var, at det ikke var en enkelt dags rente, men en gennemsnitsbetragtning, der skulle ligge til grund for renteberegningen for realkreditinstitutterne, og at det burde man gøre hele vejen rundt, kan jeg sige til hr. Wilhjelm, at jeg har drøftet dette spørgsmål med boligministeren og har forstået på ham, at han er indstillet på at prøve at arbejde videre med det problem også i anden form for realkredit end i de rentetilpasningslån, der her er tale om.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om film og biografer [af Poulsgaard m. fl.].

(Lovforslag nr. 218. Fremsat 17/2 76).

Formanden:

Sammen med denne sag foretages den under punkt 12 på dagsordenen opførte sag, nemlig:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om film og biografer [af Ninn-Hansen m. fl.].

(Lovforslag nr. 229. Fremsat 12/3 76).

Lovforslagene sættes til forhandling.

555 Ff

Ministeren for kulturelle anliggender (Niels Mathiasen):

Med lovforslag nr. 218 [af Poulsgaard m. fl.] vil fremskridtspartiet standse så at sige alt, hvad der i dag foregår inden for rammerne af loven om film og biografer.

Regeringen kan under ingen omstændigheder medvirke til dette lovforslag. Regeringen har den opfattelse, at der fortsat bør være en dansk filmproduktion og en filmstøtte til fremme af filmkunsten i Danmark.

Lovforslag nr. 229 [af Ninn-Hansen m. fl.] går ud på, at ministeren for kulturelle anliggender skal kunne ændre beslutninger truffet af filminstituttets bestyrelse, hvor denne bestyrelse hidtil har kunnet handle selvstændigt, og forslaget går endda ud på, at det skulle være med tilbagevirkende kraft, idet enhver beslutning, der kan føre til udgifter efter 11. marts 1976, skal kunne ændres.

Den konkrete hensigt med forslaget har dog helt åbenbart været at give mig hjemmel til at gribe ind, hvis den nuværende institutbestyrelse havde fornyet den foregående bestyrelses tilsagn om produktionsgaranti til Jens Jørgen Thorsen og hans Jesusfilm. Det gjorde den som bekendt ikke.

Om det principielle i forslaget må jeg have lov at gentage, hvad forslagsstillerne også selv gør opmærksom på, nemlig at tinget i dette folketingsår på ny har nedsat det udvalg, hvis opgave er at afgive en beretning om de eksisterende muligheder for ministerkontrol med bevillingerne med særligt henblik på, om der bør foretages ændringer i de gældende love om kunststøtte med hensyn til administration og appelmuligheder.

Det er oplyst for mig, at der i øjeblikket foregår en række undersøgelser til brug i udvalget med henblik på en afklaring af hele problematikken.

Jeg har tidligere understreget og gør det gerne igen i dag, at vi ikke på grund af enkelttilfælde må lade os forlede til at kaste vrang på de grundlæggende principper for bl. a. filmstøtten, som hidtil har haft bred tilslutning. Jeg ønsker ikke at være smagsdommer, og jeg tror ikke, det er lykken, at skiftende ministre skal være det. Jeg ser gerne det princip opretholdt, at kyndige folk udpeget for et kort åremål løser opgaven.